ब्राह्मणेषु वा दत्तमन्नं मन्त्रपूतं सत् सहस्रधा फलति। अत एवान्यत्राम्नायते, यावदेवा देवता कामयते यावदेका। तावदाहुतिः प्रथत इति। 'तत्' अन्नं, 'संपिबन्तः' सम्यग् भक्षयन्तः, 'विधसो' बुद्धिमन्तः, 'नमिनन्ति' न हिंसन्ति, स्वात्मानमन्नं वा न विनाशयन्ति। दानपूर्व्वकं भक्षणं सम्यग् भक्षणं तत् कुर्व्वन्तः पुरुषाः अन्नं न हिंसन्ति, तत्तस्यान्नस्य च वर्धमानत्वात् स्वात्मानमपि न हिंसन्ति, प्रवृद्धस्यान्नस्य च चिरभोक्तृत्वादपि चैतद्भोजनार्थं अन्नं च 'एतत्', 'न भूयः', 'न', अपि 'कनीयः', भूयस्त्वेस्यादजीर्त्तिः, कनीयस्त्वे नास्तिक्षुन्निवृत्तिः। एतदेवाभिप्रेत्य स्मर्य्यते,

नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्नत इति।

एवं दानपुरःसरं युक्तेन प्रमाणेन भुञ्जानान् पुरुषान् लोकद्वये पालयतीत्यर्थः॥

अथ हविषो याज्यामाह। "अन्नं प्राणमन्नमपानमाहुः। अन्नं मृत्युं तमु जीवातुमाहुः। अन्नं ब्रह्माणो जरसं वदन्ति। अन्नमाहुः प्रजननं प्रजानां" इति। सर्व्वव्यवहारकारणस्यान्नस्य माहात्म्यमविवादं। तत् कथमिति तदुच्यते, योऽयं प्राणवायुरूर्द्ध्वं सञ्चरति, पश्चादपानवायुरधः सञ्चरति, तावुभावन्नजन्यबलादेव सञ्चरतः। अतस्तयोरन्नात्मकत्वं 'आहुः', रसवैषम्येन व्याधिद्वारा मारकत्वात् 'अन्नं मृत्युमाहुः'। 'तं' एव अन्नदेवं, 'जीवातुं' जीवनौषधं, 'आहुः'। तच्च लोके प्रसिद्धं। 'ब्रह्माणः' आयुर्वेदशास्त्राभिज्ञाः ब्राह्मणाः 'अन्नं' एव 'जरसं